

РЕШЕНИЕ

№ 27595

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 03.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **962** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 124, ал. 1, предл. трето вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл) вр. чл. 142, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от Закона за Министерство на вътрешните работи, чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

Образувано е по Искова молба на В. Я. Д., [населено място],[жк], [жилищен адрес] депозирана чрез пълномощник - адв. В. П., САК срещу Министерство на вътрешните работи, с която са предявени 4 обективно съединени иска за обезщетения за имуществени вреди на различни правни основания, произтичащи от отменена Заповед рег. № 8121К – 12017 от 27.09.2023 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, считано от 28.09.2023 г. е било прекратено служебното правоотношение на ищеца на длъжността „началник на отдел“, отдел „Териториални КИС - Юг“, Дирекция „Комуникационни и информационни системи. Претендират се :

- на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - законни лихви в размер на 802,64 (осемстотин и два лева и шестдесет и четири стотинки) лева, дължими за периода 30.04.2024 г. – 26.08.2024 г., през който се твърди да е забавено изплащането на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, в размер на 17 608 лева,

- обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 000 (хиляда) лева - индивидуална парична награда за постигнати резултати и съществен принос в изпълнение на целите и приоритетите в дейността на Министерство на вътрешните работи през 2023 г., съгласно Заповед № 8121з-2017 от 01.12.2023 г. на министъра на вътрешните работи, заедно със законната лихва, считано от

28.01.2025 г. (датата на завеждане на исковата молба) до изплащане на обезщетението,
- на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - мораторна лихва в размер на 104,57 (сто и четири лева и петдесет и седем стотинки) лева за периода 30.04.2024 г. (датата на депозиране на заявление с искане за изплащане на допълнително възнаграждение) до 28.01.2025 г. (датата на завеждане на исковата молба) за забавено изплащане на индивидуалната парична награда за 2023 г. в размер на 1 000 лева,

- на основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл – обезщетение за имуществени вреди в размер на 7 300 (седем хиляди и триста) лева за недопускане до работа за периода 30.04.2024 г. – 18.06.2024 г. - основната месечна заплата за 50 дни заедно със законната лихва, считано от 28.01.2025 г. (датата на завеждане на исковата молба) до изплащане на обезщетението.

В Исковата молба се твърди, че до 28.09.2023 г. ищецът В. Я. Д. е изпълнявал длъжността началник на отдел „Териториални КИС - Юг“ в Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при Министерство на вътрешните работи. Служебното му правоотношение е прекратено със Заповед на министъра на вътрешните работи рег. № 8121К – 12017 от 27.09.2023 г., на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл – съкращаване на длъжността.

С Решение № 4868 от 17.04.2024 г. постановено по адм. дело 1232/2024 г. по описа на Върховния административен съд, Второ отделение, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на В. Д. е отменена като незаконосъобразна.

На 30.04.2024 г. ищецът се е явил лично в Министерство на вътрешните работи и е подал заявление заведено с вх. № 812100-8313, адресирано до министъра на вътрешните работи, с което е заявил, че желае да бъде възстановен на заеманата длъжност до прекратяване на служебното му правоотношение, която е трансформирана в длъжност „началник на отдел“ на новосъздадения - отдел „Териториален“ в Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при МВР (л. 10 – л. 11).

В същия ден, на 30.04.2024 г. ищецът е подал второ заявление с искане за изплащане на обезщетения, произтичащи от незаконосъобразното прекратяване на служебното му правоотношение (вх. № 812100 – 8311 – л. 13 – л. 14) – на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл – за срок от шест месеца за оставането му без работа, за полагащата му се сума за вещество доволствие за периода от прекратяване на служебното правоотношение до 17.04.2024 г., за полагащата му се индивидуална парична награда в размер на 1 000 лева, съгласно Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з – 2017 от 01.12.2023 г.

На 19.06.2024 г. В. Д. е възстановен и е встъпил в длъжност „началник на отдел“, отдел „Логистично обслужване на териториални структури“ при Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ на МВР, съгласно връчена му в този ден Заповед рег. № 8121К – 9124 от 31.05.2024 г. издадена от министъра на вътрешните работи (л. 12).

В Исковата молба е отразено, че обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е платено на 26.08.2024 г. Приложено е заверено копие на извлечение за наличност към 26.08.2024 г. по банкова сметка в Банка ДСК АД с титуляр В. Я. Д. (л. 15).

Към Исковата молба е приложено заверено копие и на Заявление, вх. № 812100 – 11643 от 20.06.2024 г. (л. 16 – л. 17), подадено от ищеца след възстановяване на работа, в което е отправил искане да му се изплати обезщетение, на основание чл. 122, ал. 3 вр. ал. 1 от ЗДСл, за периода 30.04.2024 г. до 18.06.2024 г.

В писмения отговор на Исковата молба (л. 29 – л. 39), депозиран от процесуалния представител на Министерство на вътрешните работи – главен юрисконсулт А. С. (л. 28-гръб), исковите претенции са оспорени и по основание, и по размер. Застъпено е становище, че МВР не е пасивно легитимиран ответник и не следва да отговаря за изплащане на претендираните обезщетения.

Твърди се, че като второстепенен разпоредител с бюджетни средства, съгласно Списък – приложение към член единствен на Постановление на Министерския съвет (ПМС) № 73 от 27.03.2015 г. за определяне на второстепенните разпоредители с бюджет към Министъра на вътрешните работи (обн. ДВ, бр. 25 от 03.04.2014 г.), директорът на Дирекция „КИС“ е отговорен за изплащане на претендираните обезщетения поради възложеното му с разпоредбата на чл. 46, ал. 1 от ЗМВР управление на човешките ресурси, заедно с общото и непосредствено ръководство на дирекцията.

Въпреки, че не се отрича, че орган по назначаване на държавните служители, заемащи ръководни длъжности, съгласно чл. 158, т. 1, предл. второ от ЗМВР и чл. 42, ал. 5 от Закона за администрацията е министърът на вътрешните работи, е аргументирана тезата, че исковите претенции предпоставят разпореждане с финансови средства на Дирекция „КИС“ и са във връзка с изпълняваната служба, поради което се дължат от дирекцията, която е ЮЛ, съгласно чл. 37, ал. 2 от ЗМВР и самостоятелен разпоредител с бюджетни средства. С позоваване на Тълкувателно решение № 1 от 09.07.2019 г. по тълкувателно дело № 1/2017 г. по описа на ОСГТК на ВКС и на съдебна практика на ВКС е обосновано искане за прекратяване на съдебното производство спрямо Министерството на вътрешните работи.

Алтернативно, в писмения отговор на Исковата молба е застъпено становище за неоснователност на исковите претенции. Оспорен е размерът на всички предявени искове. Изложени са подробни аргументи за недължимост на претендираното обезщетение по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. Твърди се, че липсва основен елемент от фактическия състав - недопускане до работа. Не се оспорва, че заповедта за възстановяване на ищеца на новосъздадената длъжност „началник на отдел“ отдел „Логистично обслужване на териториални структури“ в дирекция „КИС“ е издадена на 31.05.2024 г., 21 работни дни след подаване на заявлението. Сочи се, че това е възможно най - краткият срок за изпълнение на установения със заповедта на министъра на вътрешните работи № 8121з – 214 от 24.02.2015 г. ред за изпълнение на правомощията по чл. 145 от ЗМВР. Твърди се и, че в периода след 04.06.2024 г. до датата на връчване на заповедта – 19.06.2024 г. ищецът е бил извън страната и това е единствената причина за по - късното му встъпване в длъжност. Поставен е акцент върху представените доказателства за действащо към момента на подаване на заявлението за възстановяване на предходно заеманата длъжност трудово правоотношение, по което ищецът е страна, което е прекратено непосредствено преди встъпването му в длъжност на 19.06.2024 г. Обърнато е внимание и на по - високия размер на трудовото възнаграждение, получавано в периода 18.04.2024 г. – 19.06.2024 г. По отношение на претендираното обезщетение с равностойност на индивидуалната парична награда, определена по размер със заповедта на министъра на вътрешните работи № 8121з – 2017 от 01.12.2023 г. е посочено, че не е установено дали и по какъв начин ищецът е допринесъл за постигнатите резултати, има ли принос в изпълнение на целите и приоритетите в дейността на МВР, за да получи такава награда. Обърнато е внимание на факта, че не му е поставена годишна оценка за изпълнение на длъжността. Досежно забавеното изпълнение при изплащане на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл се сочи, че е резултат на непредставени от ищеца документи, удостоверяващи факта, че е останал без работа за целия период, подлежащ на обезщетение, съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, което е наложило установяването на този факт по служебен път. Сочи се, че изисканата информация от ТД на НАП – С. е представена на 13.08.2024 г. с писмо УРИ № 529000 - 4243 (л. 105 – л. 106), а обезщетението е изплатено на 22.08.2024 г., не както се твърди в исковата молба - на 26.08.2024 г. Представено е бюджетно платежно нареждане издадено от Дирекция „КИС“ (л. 110). Претендира се юрисконсултско възнаграждение в полза на МВР. При условията на евентуалност е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ищецът не участва лично в съдебното заседание. Процесуалният му представител – адв. В. П. поддържа предявените иски претенции. Счита, че са доказани по основание и размер. В представени писмени бележки (л. 130 – л. 136) излага допълнителни съображения по възраженията на ответната страна в писмения отговор на исковата молба. Претендира разноски съобразно представен списък и приложени доказателства (л. 137 и л. 9).

Процесуалният представител на ответника – главен юрисконсулт А. С. поддържа становището в писмения отговор на исковата молба. Претендира разноски, за които представя списък (л. 138). Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че исковите претенции са доказани по основание и размер и следва да бъдат уважени.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на приложените към делото доказателства, като взе предвид и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Със Заповед № 8121К – 12017 от 27.09.2023 г. издадена от министъра на вътрешните работи, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2, ал. 4 и чл. 108 от Закона за държавния служител, считано от 28.09.2023 г. е прекратено служебното правоотношение на ищеца В. Я. Д. на заеманата длъжност «началник на отдел «Териториални КИС – Юг» при Дирекция «Комуникационни и информационни системи» при Министерство на вътрешните работи (л. 93). Заповедта е връчена в деня на издаването ѝ – 27.09.2023 г.

Страните не спорят, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца - № 8121К – 12017 от 27.09.2023 г. е отменена с влязло в сила на 17.04.2024 г. Решение № 4868 по административно дело 1232/2024 г. по описа на Върховния административен съд, Второ отделение.

Не е спорен и фактът, че на 30.04.2024 г., в срока по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, ищецът В. Д. се е явил лично в Министерство на вътрешните работи и е депозирал две заявления до министъра на вътрешните работи

1. вх. № 812100 – 8313 - за възстановяване на предходно заеманата длъжност – началник отдел «Териториални КИС – Юг» при дирекция «Комуникационни и информационни системи» - МВР, трансформирана в длъжност «началник на отдел» новосъздаден отдел «Териториален» в дирекция «Комуникационни и информационни системи» - МВР (л. 10 – л. 11 и л. 89 – л. 90),

2. вх. № 812100 – 8311 - за изплащане на обезщетения - за индивидуална парична награда в размер на 1 000 лева, за вещеве доволствие, за участие в европроекти и за оставане без работа, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл (л. 13 – л. 14).

С Докладна записка рег. № 5290р – 9969 от 29.05.2024 г. директорът на Дирекция «КИС» (л. 82 – л. 84), по повод влязлото в сила Решение № 4868 от 17.04.2024 г. на Върховния административен съд, е предложил на Министъра на вътрешните работи, на основание чл. 33, т. 9 и чл. 145, ал. 1 от ЗМВР, да се съкратят 6 щатни бройки – 2 в отдел «Развитие на КИС», 2 в отдел «Териториален» и по 1 в отдел «Ресурсно осигуряване» и отдел «Правно и административно обслужване», които да останат по щата на Дирекция «КИС», за да се създаде Отдел «Логистично обслужване на териториални структури» със следните длъжности

– началник на отдел, II младши ранг, магистър, държавен служител с висше образование (ДСВО) – 1 щатна бройка,

- експерт, анализатор на работни процеси, I степен, II младши ранг, бакалавър, ДСВО – 1 щатна бройка,

- главен експерт, II младши ранг, бакалавър, ДСВО – 2 щатни бройки,

- младши експерт, V младши ранг, професионален бакалавър, ДСВО – 1 щатна бройка,
- техник, телекомуникации, средно образование, ЛРТП – 1 щатна бройка. На разкритата длъжност „началник на отдел“ отдел „Логистично обслужване на териториални структури“ при дирекция „КИС“ - МВР е предложено да бъде възстановен ищецът В. Я. Д..

Със Заповед № 8121К – 9122 от 31.05.2024 г. издадена от министъра на вътрешните работи, на основание чл. 33, т. 9 и чл. 145, ал. 1 от ЗМВР, в съответствие с предложението на директора на Дирекция «Комуникационни и информационни системи» (л. 59), е създаден отдел «Логистично обслужване на териториални структури» в Дирекция «Комуникационни и информационни технологии» и са утвърдени щатните длъжности в него.

Със Заповед № 8121К – 9124 от същата дата – 31.05.2024 г. (л. 12, л. 91 и л. 94) на новосъздадената длъжност «началник на отдел», Отдел «Логистично обслужване на териториални структури» в Дирекция «Комуникационни и информационни технологии» е възстановен ищецът В. Я. Д., считано от датата на встъпване в длъжност. Заповедта му е връчена на 19.06.2024г. и на тази дата той е встъпил в длъжност.

Като писмени доказателства по делото са приети представените с отговора на исковата молба от пълномощника на ответника заверени копия на – Справка за IBAN на клиент (л. 92), трудова книжка № 352, бланков № 708401, серия И, издадена на 21.07.2003 г. на името на В. Я. Д. от «Група 4 Секюритас България» ООД (л. 98 – л. 102), в която на стр. 8 – стр. 9 (л. 102) е отразено, че в периода 19.04.2024 г. – 19.06.2024 г. е работил по трудово правоотношение в «Ековат - България» ЕООД на длъжност «технически ръководител», Заповед изх. № 62 за прекратяване на трудовото правоотношение на В. Я. Д., считано от 19.06.2024 г. (л. 103), Справка чрез Средата за междурегистров обмен на данни Regix за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления, съдържаща данни за двама работодатели на ищеца «Г4Секюрити и сървисиз България» ООД и «Ековат България» ЕООД (л. 104), информация от ТД на НАП – С., офис „О.“ (л. 105 – л. 106), платежни бележки – разпечатки от Автоматизирана информационна система „Труд и работна заплата“ на МВР за периодите 19.06.2024 г. – 22.08.2024 г. (л. 109), 01.07.2024 г. – 31.07.2024 г. (л. 108) и 01.08.2024 г. – 31.08.2024 г. (л. 107), бюджетно платежно нареждане № E03037 от 22.08.2024 г. за изплащане на обезщетение на ищеца в размер на 17 608 лева (л. 110), Заповед № 8121з – 2017 от 01.12.2023 г. на министъра на вътрешните работи за награждаване на служители на МВР за 2023 г. (л. 96 - 97).

От процесуалния представител на ищеца се представиха и се приложиха към делото заверени копия на постановени съдебни актове по адм. дело 8935/2024 г. по описа на Административен съд – София – град, образувано по жалба на В. Я. Д. срещу издадена след процесния период Заповед рег. № 8121К – 12114 от 21.08.2024 г. на министъра на вътрешните работи, с която отново е прекратено служебното му правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, считано от 23.08.2024 г. (л. 116 – л. 120, л. 121 – л. 122, л. 127 – л. 129).

Описаните релевантни за настоящия правен спор факти дават основание за следните правни изводи:

Исковите претенции са процесуално допустими.

Предявени са от активно легитимирано лице – държавен служител в Министерство на вътрешните работи със статут по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, чието служебно правоотношение е било прекратено, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, със Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121К – 12017 от 27.09.2023 г., считано от 28.09.2023 г.

Заповедта е отменена с влязло в сила на 17.04.2024 г. Решение № 4868 по адм. дело 1232/2024 г. по описа на Върховния административен съд, Второ отделение.

Министерство на вътрешните работи е надлежен ответник, пасивно легитимиран да отговаря по

предявените искове по следните съображения :

Съгласно разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗМВР – Министерство на вътрешните работи се ръководи от министър, който представлява министерството (т. 3), предлага проекта на бюджет на МВР и отчита изпълнението му (т. 5), отговаря за управлението и разпределя финансовите и материалните ресурси, включително предоставените на МВР имоти и вещи – държавна собственост (т. 6), управлява човешките ресурси, създава и закрива звена извън тези, създадени със закона (т. 7).

Дирекция «Комуникационни и информационни системи» (КИС) е част от основните структури на Министерството на вътрешните работи по чл. 37, ал. 1, т. 7 от ЗМВР. Включена е в специализираната администрация, съгласно чл. 11, ал. 1, т. 7 от Правилника за устройството и дейността на МВР и е юридическо лице (*чл. 37, ал. 2 от ЗМВР*). С Постановление на Министерския съвет № 73 от 27 март 2015 г. (*ДВ, бр. 25 от 03.04.2015 г. изм. ДВ, бр. 103 от 27.12.2016 г., изм. и доп. ДВ, бр. 83 от 25.09.2020 г.*) директорът на Дирекция „КИС“ е определен за второстепенен разпоредител с бюджет по бюджета на Министерство на вътрешните работи.

Съгласно чл. 145, ал. 2 от ЗМВР министърът на вътрешните работи определя реда за изготвяне на функционалните задължения, организационните структури и щатове на структурите по чл. 33, т. 7 и чл. 37 и ги утвърждава (*чл. 145, ал. 1 от ЗМВР*). В този смисъл, са представените с писмения отговор на исквата молба, приети като писмени доказателства по делото, заверени копия на Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з – 214 от 24.02.2015 г. за определяне на ред за изготвяне на функционалните задължения, организационните структури и щатове на структурите по чл. 37 от ЗМВР и звената, създадени по реда на чл. 33, т. 7 от ЗМВР (*л. 42 – л. 43*) и последващите, с които е изменена и допълнена (*л. 44 – л. 54*).

Като доказателство по делото е прието и представеното заверено копие на заповедта на министъра на вътрешните работи № 8121К – 11463 от 20.09.2023 г., с която е изменена заповед № 8121К-512 от 24.02.2015 г. за утвърждаване щата на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ и е закрит ръководеният от ищеца отдел „Териториален КИС – Юг“ (*л. 55 – л. 58*). Представена е и последващата Заповед № 8121з – 355 от 15.03.2024 г. (*л. 60*), с която са утвърдени актуални към процесния период (*заявленията на ищеца са от 30.04.2024 г. и от 20.06.2024 г.*) функционални задължения и организационна структура на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР (*л. 61 – л. 81*).

Относима към статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР (*каквато е този на ищеца В. Д.*), съгласно чл. 142, ал. 4 от ЗМВР, е уредбата в Закона за държавния служител и изчерпателно посочените разпоредби от Закона за Министерството на вътрешните работи, сред които чл. 239, ал. 1, т. 1 и ал. 2 - част от специалната уредба в Глава единадесета „Обезщетения“.

Легалната дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ (*чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията*), включва определени позиции, които се заемат по служебно или по трудово правоотношение и може да са възникнали и на основание Закона за Министерство на вътрешните работи. В чл. 3, ал. 9, т. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията е посочено, че длъжностите, които се прилагат за администрацията на Министерския съвет и на министерство, се заемат от служители в структурите по чл. 37, ал. 1, т. 7 от ЗМВР, с изключение на териториалните им звена. В Заповедта за възстановяване на ищеца В. Д. на длъжността „началник на отдел“, каквато е заемал и към момента на прекратяване на служебното правоотношение (*Заповед № 8121К – 12017 от 27.09.2023 г. – л. 93*), е посочено, че е ръководна, ниво 5Б в Класификатора на длъжностите в администрацията.

Съгласно общата разпоредба на чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавната служба

се изпълнява въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт, който заемащите ръководни длъжности, според специалната норма на чл. 158, т. 1, предл. второ от ЗМВР е министърът на вътрешните работи. На ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР могат да се делегират правомощия по отношение на служебните правоотношения с лицата от администрацията, с изключение на назначаването, преместването по чл. 81б, прекратяването на правоотношението и налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ (арг. чл. 6, ал. 3 от ЗДСл).

В този смисъл, според изискванията на чл. 205, ал. 1 от АПК, пасивно легитимиран ответник по предявените искове за обезщетение на имуществени вреди е ЮЛ, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт – отменената заповед за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца В. Д., са причинени вредите - Министерството на вътрешните работи. Възражението на процесуалния представител на ответника, че Дирекция «КИС» - МВР е ЮЛ и второстепенен разпоредител с бюджет по бюджета на МВР, поради което следва да отговаря за изплащането на претендираните обезщетения, е съобразено с изискванията на чл. 10 от издадената от министъра на вътрешните работи Наредба № 8121з – 920 от 13.07.2017 г. за условията и реда за изплащане на обезщетенията по глава единадесета от ЗМВР, но е непротивопоставимо на норми от по - висок ранг – разпоредбите на чл. 205, ал. 2 от АПК вр. чл. 158, т. 1, предл. второ от ЗМВР и чл. 6, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР. Възражението не отчита и правомощията на разпоредителите с бюджет, определени в Закона за публичните финанси. Съгласно чл. 11, ал. 5 от Закона за публичните финанси, бюджетите на разпоредителите от по - ниска степен, какъвто е бюджетът на второстепенните разпоредители с бюджет, са включени в бюджета на съответния разпоредител с бюджет от по - висока степен, а част от правомощията на първостепенните разпоредители е упражняването на контрол върху процесите на планиране и съставяне, а и на изпълнение и отчитане на бюджетите на разпоредителите с бюджет от по-ниска степен (чл. 11, ал. 13).

Относно основателността на исковите претенции

1. Искът с правно основание чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите за забавено изплащане на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е **процесуално допустим**, а разгледан по същество - **частично основателен**.

Страните не спорят, че след влизане в сила на 17.04.2024 г. на съдебното решение по адм. дело 1232/2024 г. по описа на Върховния административен съд, Второ отделение за ищеца е възникнало право да получи обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за времето, през което не е бил на държавна служба. Представените и приети доказателства по делото – извлечение от банковата сметка с титуляр В. Д., бюджетното платежно нареждане от 22.08.2024 г. и 3-те платежни бележки непротиворечиво сочат, че му е изплатено дължимото обезщетение в размер на 17 608 лева. Не се спори и по размера на обезщетението.

Спорните въпроси по тази искова претенция са - дължи ли се обезщетение за забава, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и ако се дължи - за какъв период.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т. гр. д. 3/2004 г. на ОСГК на ВКС при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата, от който се дължи обезщетение за забава (за законни лихви) съвпада с началния момент, от който започва да тече погасителната давност за предявяване на иска за обезщетение и това е датата на влизане в сила на решението, с което се отменя унищожаване административен акт, а при нищожен – датата, на която е постановен.

Приведено към конкретиката на настоящия казус, вземането за лихви върху изплатеното обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, което има за цел да възстанови причинените имуществени вреди на ищеца за периода, в който е останал без работа вследствие на незаконно прекратяване на служебното му правоотношение, възниква от деня, в който прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно. Иначе казано, обезщетението за лихви за забавено изплащане на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл включва периода от влизане в сила на съдебния акт, с който е отменена заповедта за прекратяване на служебно правоотношение до датата на плащане. Не е необходимо отправяне на покана за изпълнение, каквато в конкретния казус се съдържа в заявлението на ищеца, депозирано на 30.04.2024 г., заведено с вх. № 812100 – 8311 в Министерството на вътрешните работи. Законодателят, а и задължителното тълкуване не предвиждат издаване на административен акт, с който да се признае изрично правото на обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, въпреки че такова разпореждане се съдържа в Заповедта за възстановяване на предходно заеманата длъжност № 8121К – 9124 от 31.05.2024 г. издадена от министъра на вътрешните работи.

Затова и аргументите на процесуалния представител на ответната страна, че обезщетение за забавено изпълнение по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД не се дължи, защото не са представени доказателства за наличие на предпоставки за изплащането му, не могат да бъдат споделени.

Основателно е възражението, че обезщетение за вреди от забавено изпълнение се дължи до датата предшестваща, нареденото плащане – 22.08.2024 г., а не до датата, на която се твърди да е постъпила по сметката, на която титуляр е ищецът, наредената сума. В настоящия казус исковата претенция за законна лихва е заявена с начален момент – датата на подаване на заявлението – 30.04.2024 г., а не датата на възникване на правото на обезщетение – 17.04.2024 г., поради което обезщетението, което се дължи на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, според настоящия съдебен състав, следва да е за периода 17.04.2024 г. – 21.08.2024 г. (*денят, предшестващ нареденото плащане на обезщетението*) като се определи по предвидения в чл. 86, ал. 2 от ЗЗД ред в Постановление № 426 от 18.12.2014 г. на Министерския съвет за определяне на размера на законната лихва по просрочени парични задължения (*ДВ, бр. 106/23.12.2014 г. в сила от 01.01.2015 г.*). Основният лихвен процент на БНБ в сила от 01 юли 2024 г., приложим към настоящия казус, съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 3 вр. ал. 1 от ПМС № 426/2014 г., е 3,63 (*ДВ, бр. 57/05.07.2024 г. – т. 48 неофициален раздел*). При определяне размера на обезщетението за законна лихва съдът взе предвид изплатената сума на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл – 17 608 лева, отразена в посочените писмени доказателства. Съобразно този размер исковата претенция за законни лихви следва да бъде уважена за сумата от 764,84 лева с равностойност в евро - **391,06 (триста деветдесет и едно евро и шест евроцента) евро**, изчислена при годишна лихва 13,63 %, определена за посочения период, съгласно чл. 1 от ПМС № 426/2014 г., а в останалата част – за разликата до пълния предявен размер от 802,64 лева – отхвърлена като неоснователна и недоказана.

2. Искът за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 000 лева, равностойно на определената със Заповедта на министъра на вътрешните работи № 8121з – 2017 от 01.12.2023 г. индивидуална парична награда за постигнати резултати и съществен принос в изпълнение на целите и приоритетит в дейността на МВР през 2023 г. на служителите от МВР, които са в служебно или трудово правоотношение към датата на издаване на заповедта, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН следва да бъде ОТХВЪРЛЕН.

Представеното към Исковата молба заверено копие на Становище от директора на Дирекция «Планиране и управление на бюджета», рег. № 457600 - 3329 от 06.10.2023 г. (*л. 19 – л. 20*), според

настоящия съдебен състав е неотнормимо към конкретния казус. Адресирано е до друго лице за статута на което няма данни. Не се съдържат и мотиви относно основанието за изплащане през м. септември 2023 г. на сума за парична награда, съгласно Заповед на министъра № 8121з – 1641 от 30.11.2022 г.

Допълнителното възнаграждение за постигнати резултати не е задължителен елемент от дължимото възнаграждение за изпълнение на служебните функции. В разпоредбата на чл. 67, ал. 8 от ЗДСл е предвидено, че се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, като е посочена и връзката с резултатите от трудовия процес. Приложима към настоящия казус, съгласно чл. 142, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от ЗМВР, е специалната норма на чл. 191 от Закона за Министерството на вътрешните работи, според която служителите по чл. 142, ал. 1 и ал. 3 могат да бъдат награждавани с отличия и награди по чл. 192 от ЗМВР за постигнати високи резултати, за конкретен съществен принос при изпълнение на служебните си задължения или за продължителна служба. В чл. 10, ал. 4 от Наредба № 8121з – 347/25.07.2014 г. за условията и реда за награждаване на служителите на Министерството на вътрешните работи, издадена на основание чл. 192, ал. 4 от ЗМВР от министъра на вътрешните работи, е предвидена възможност министърът на вътрешните работи да награждава служители за проявен героизъм, постигнати високи резултати в служебната дейност с широк обществен отзвук или с изключителна значимост за обществото, с парична или предметна награда - до 1 200 лева (620 евро) – за индивидуална и до 2 400 лева (1 230 евро) когато наградата е колективна. В чл. 2, ал. 2 от Наредбата, като критерии за определяне на вида на отличията и наградите са предвидени – конкретният личен или колективен принос за изпълнение на служебните задължения и значимостта на постигнатите резултати.

Въпреки, че служебното правоотношение на ищеца е било прекратено, считано от 28.09.2023 г., което предполага действително отработени дни през първото деветмесечие на 2023 г., както се сочи и от пълномощника на ответника в отговора на исковата молба, липсват доказателства за конкретния личен принос на ищеца и значението му към постигнати през 2023 г. колективни резултати. Не са представени доказателства за наличие на предложение за награждаване на ищеца, било от прекия му ръководител или от по - висшестоящ, по аргумент от чл. 11, ал. 2 от Наредбата, въпреки отправеното искане в този смисъл със заявлението, заведено с вх. № 8121з-581 от 24.07.2024 г. след възстановяването на работа в МВР (л. 85 – л. 86).

В този контекст, доколкото изплащането на сума равностойна на индивидуалната парична награда на служителите в МВР за 2023 г. е изцяло в оперативната самостоятелност на органа по назначаване, който е и орган по награждаването, взетото по целесъобразност решение да се изплати или да не се изплати парична награда на ищеца не подлежи на съдебен контрол. Паричната награда не е елемент от основното или задължителните допълнителни възнаграждения на служителя, поради което не представлява следващо се задължително обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение, респективно при отмяна на незаконосъобразно издадена заповед за прекратяване на служебното правоотношение.

По тези съображения, настоящият съдебен състав счита, че следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани предявеният главен иск за изплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на определената със заповедта на министъра на вътрешните работи № 8121з – 2017 от 01.12.2023 г. индивидуална парична награда от 1 000 лева за служителите по чл. 142, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР и акцесорната ѝ претенция за законни лихви, с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

3. Неоснователна и недоказана е и исковата претенция за обезщетение, на основание чл. 122, ал. 3

от ЗДСл - за недопускане до работа.

Не са спорни датата на явяване на ищеца в Министерството на вътрешните работи и подаване на заявлението с искане за възстановяване на предходно заеманата длъжност – 30.04.2024 г., датата на встъпване в новосъздадената длъжност «началник на отдел» Отдел «Логистично обслужване на териториалните структури» в Дирекция «КИС» - 19.06.2024 г., както и датата на издаване на заповедта за възстановяване на работа от министъра на вътрешните работи – 31.05.2024 г.

Категорично, установено от представените с писмения отговор на исковата молба, неоспорени от ищеца, заверени копия на трудова книжка (л. 102), предоставена информация от ТД на НАП (л. 105 – л. 106), Заповед № 62 издадена от управителя на «Ековат – България» ЕООД за прекратяване на трудово правоотношение (л. 103), Справка от средата за междурегистров обмен на данни Regix за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления, съдържаща данни за двама работодатели «Г4Секюрити и сървисиз България» ООД и „Ековат България“ ЕООД (л. 104), е че в периода 19.04.2024 г. – 19.06.2024 г. ищецът В. Я. Д. е бил в трудово правоотношение с «Ековат – България» ЕООД, което съгласно чл. 7, ал. 2, т. 6 от Закона за държавния служител, е основание за несъвместимост за заемане на длъжност по служебно правоотношение.

Наред с това, Наредба № 8121з – 310 от 17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, приложима към настоящия казус, предвижда 30 дневен срок от явяване на държавния служител да заеме длъжността, на която е възстановен – чл. 7, ал. 8, тогава когато заповедта за прекратяване на служебно правоотношение е отменена и предишната заемана длъжност не е вакантна или е съкратена - чл. 7, ал. 1, т. 5 от Наредбата.

От представените доказателства се установява, че директорът на дирекция «КИС» като ръководител на структура по чл. 37, ал. 1, т. 7 от ЗМВР е предприел необходимите действия, съгласно чл. 7, ал. 1 от Наредба № 8121з – 310 от 17 юли 2014 г. за преназначаване на държавните служители в МВР, и е предложил на министъра на вътрешните работи оптимизиране на щата на дирекцията и създаване на нов отдел, който да бъде ръководен от ищеца – Докладна записка, рег. № 5290р – 9969 от 29.05.2024 г. (л. 82 – л. 84).

Заповедите, с които е утвърдено предложеното оптимизиране на щатове в Дирекция «КИС» и е възстановен на длъжност ищеца са издадени на 31.05.2024 г. в 30 дневния срок по чл. 7, ал. 8 от Наредбата.

В този смисъл, основателни са възраженията на процесуалния представител на ответника, че в конкретния казус не е налице недопускане до работа, подлежащо на обезщетение, съгласно чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, поради което неоснователна е предявената искова претенция за изплащане на обезщетение за времето от депозиране на заявлението за възстановяване на предходно заеманата длъжност до встъпването в новоразкритата такава – на 19.06.2024 г. По-късното връчване на издадената на 31.05.2024 г. заповед за възстановяване – на 19.06.2024 г. и последвалото встъпване в новосъздадената длъжност в същия ден – на 19.06.2024 г. е резултат не на недопускане до работа от органа по назначаване, а на наличие на основание на несъвместимост с изпълнението на държавна служба – предвиденото в чл. 7, ал. 2, т. 6 от Закона за държавния служител – съществуващо трудово правоотношение с «Ековат – България» ЕООД.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав счита, че следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани предявеният главен иск за изплащане на обезщетение за имуществени вреди, на основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, както и акцесорната претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

При този изход на спора, с оглед своевременно направеното искане от процесуалните представители на страните за присъждане на разноски, съгласно приложимите разпоредби на чл. 10, ал. 3 и ал. 4 от ЗОДОВ, към които препраща нормата на чл. 203, ал. 2 от АПК, настоящият

съдебен състав счита за

неоснователно възражението за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца. В представения бланков Договор за правна защита и съдействие от 27.01.2025 г. (л. 9) е отразено като договорено и платено в брой възнаграждение в размер на 1 300 лева. Въпреки, че казусът не се отличава с фактическа и правна сложност не може да се омаловажи положеният квалифициран труд и процесуалната активност на пълномощника на ищеца - участието му в двете съдебни заседания, ангажираните доказателства и писмени бележки, още повече, че договореното и платено възнаграждение от 1 300 лева е в близък до минималния предвиден размер от 1 220,72 лева, съгласно приложимата хипотеза на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 /2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Съразмерно с уважената част на иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, съгласно чл. 10, ал. 3, изр. второ от ЗОДОВ, ответната страна следва да заплати направените от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 56 (*петдесет и шест*) евро с левова равностойност 110 (*сто и десет*) лева.

На ищеца следва да се възложи заплащането на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на ответната страна, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ вр. чл. 24 изр. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразено с отхвърлените искиви претенции, в размер на **60 (шестдесет) евро** с левова равностойност 118 (*сто и осемнадесет*) лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и чл. 203, ал. 2 вр. чл. 10, ал. 3, изр. второ и ал. 4 от ЗОДОВ, Административен съд София – град, Първо отделение, 26-ти състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи **да заплати** на В. Я. Д., ЕГН [ЕГН] [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата от **391,06 (триста деветдесет и едно евро и шест евроцента) евро** с левова равностойност **764,84 (седемстотин шестдесет и четири лева и осемдесет и четири стотинки) лева** - законни лихви за периода 30.04.2024 г. – 21.08.2024 г. (вкл.), дължими за забавено изплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител в размер на 17 608 (*седемнадесет хиляди шестстотин и осем*) лева.

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН предявения от В. Я. Д. срещу Министерство на вътрешните работи иск за законни лихви, дължими за забавено изплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител за периода 22.08.2024 г. – 26.08.2024 г. (вкл.), за разликата между пълния предявен размер от **802,64 (осемстотин и два лева и шестдесет и четири стотинки) лева** и уважения размер от **764,84 (седемстотин шестдесет и четири лева и осемдесет и четири стотинки) лева** с равностойност в евро - **391,06 (триста деветдесет и едно евро и шест евроцента) евро**.

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН предявения от В. Я. Д. срещу Министерство на вътрешните работи иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 000 (хиляда) лева - индивидуална парична награда за постигнати резултати и съществен принос в изпълнението на целите и приоритетите в дейността на МВР през 2023 г., съгласно Заповед № 81213-2017 от 01.12.2023 г. на министъра на вътрешните работи, заедно със законната лихва, считано от 28.01.2025 г. (*датата на завеждане на исковата молба*) до изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН предявения от В. Я. Д. срещу Министерство на вътрешните работи иск за заплащане на мораторна лихва, на основание чл. 86,

ал. 1 от ЗЗД, в размер на 104,57 (сто и четири лева и петдесет и седем стотинки) лева за периода 30.04.2024 г. (датата на депозиране на заявление с искане за изплащане на допълнително възнаграждение – индивидуална награда) до 28.01.2025 г. (датата на подаване на исковата молба) за забавено изплащане на обезщетението за имуществени вреди - индивидуална парична награда за 2023 г. в размер на 1 000 лева.

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН предявения от В. Я. Д. срещу Министерство на вътрешните работи иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 7 300 (седем хиляди и триста) лева, на основание чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител, за недопускане до работа в периода 30.04.2024 г. – 18.06.2024 г. (50 дни), ведно със законната лихва, считано от 28.01.2025 г. (датата на подаване на исковата молба) до изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи **да заплати** на В. Я. Д., ЕГН [ЕГН] [населено място],[жк][жилищен адрес] на основание чл. 203, ал. 2 от АПК вр. чл. 10, ал. 3, изр. второ от ЗОДОВ сумата от **56 (петдесет и шест) евро** с легова равностойност 110 (сто и десет) лева – направени разноси за адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част на предявените искове.

ОСЪЖДА В. Я. Д., ЕГН [ЕГН] [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 203, ал. 2 от АПК вр. чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ вр. чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, сумата от **60 (шестдесет) евро** с легова равностойност 118 (сто и осемнадесет) лева – юрисконсултско възнаграждение, съобразено с отхвърлените искиви претенции.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: